

ISTORIA LUMII

STEAGUL PIRAȚILOR

Traducere din limba spaniolă
ELENA-ANCA COMAN

STEAGUL PIRAȚILOR

ÎN ACEASTĂ CARTE VEI
DESCOPERI:

- **PE CORSARI, CARE AVEAU
PERMISIUNEA SĂ FURE.**
- **CUM UN CUTREMUR A DISTRUS
UN CUIB DE PIRAȚI.**
- **DE CE BARBĂ-NEAGRĂ A FOST
ATÂT DE FAIMOS.**
- **UNDE A AJUNS COMOARA
LUI MONTEZUMA.**

ȘI MULTE ALTE POVEȘTI.

CUTREIERÂND MĂRILE ÎN LUNG ȘI-N LAT

Uneori, bunicul se folosește de un **Joc** amuzant ca noi să ne putem aminti mai ușor lucrurile. El începe o frază și noi trebuie să o terminăm cu un cuvânt care să rimeze. De exemplu, înainte de a mânca, ne spune mereu:

— *E o vorbă din bătrâni, că trebuie să te speli pe...*

— *Mâini!* spunem eu și Marco în același timp.

Dar ieri Marco nu era tocmai în apele lui și nu răspundea deloc.

— Ce-ai pățit, Marco? Azi ești foarte serios, a observat bunicul.

— M-am jucat fotbal cu prietenii mei și m-am rănit la un picior. Mă doare rău și nu pot să merg. Uite!

LIBRIS | We know books

Marco s-a ridicat și a început să meargă **ȘCHIOPĂTÂND** exagerat. De parcă i-ar fi fost smuls piciorul.

— Măi, să fie! Pare foarte grav, ca și când ai avea un picior de lemn, a zis bunicul, zâmbind în timp ce făcea niște noduri unui șervet și i-l punea lui Marco pe cap. Așa e mult mai bine! Ești piratul Marco, cel cu piciorul de lemn!

— Nu știu dacă vreau să fiu **PIRAT**, bunicule. Ei jucau fotbal? a întrebat fratele meu.

— Chiar mai bine de-atât! Brăzdau cele șapte mări la bordul corăbiilor lor, gata să atace nave pline de comori, să viziteze insule secrete sau să se avânte în lupte... Trăiau aventuri una după alta!

— Eei, nu știu tu, Marco, dar eu vreau să fiu pirat! i-am luat-o înainte.

— Desigur. *Așadar, cartofii de-i mâncați, o să vă vorbesc despre...*

— *Pirați!*

— Povestea noastră are loc la câțiva ani după descoperirea Americii, a început bunicul în timp ce noi mâncam cartofii. În întreaga Europă s-a răspândit zvonul că Spania găsisse multe bogății pe noul continent. Pe de-o parte, a fost vina împăratului spaniol **CAROL I**, care, în timpul unei vizite în Anglia, în anul 1520, n-a găsit altceva mai bun de făcut decât să ia cu el numeroase bijuterii din aur ce proveneau din America. Vestea și invidia s-au răspândit ca fulgerul. Nu puteau și englezii, francezii și olandezii să pună mâna pe astfel de bogății? s-au întrebat toți.

— Și puteau?

— Teoretic, nu. Spania și Portugalia, cu sprijinul papei, semnaseră **TRATATUL DE LA TORDESILLAS**. Vă amintiți de el? Printre altele, în acel acord era prevăzut că doar navele spaniole și portugheze aveau voie să navigheze până în America și să cucerească teritorii acolo.

— Asta e foarte rău, mama ne spune mereu că trebuie să împărțim, a protestat Marco.

— Și are dreptate, dar spaniolii și portughezii nu voiau să împartă „tortul” cu nimeni altcineva. Problema a fost că existau multe alte țări care voiau să participe la cucerirea **NOII LUMI** și să-și însușească bucățele din ea. Și atunci, cuiva i-a venit o idee: *Spaniolii se laudă / că au ditamai tezaurul. / Dacă să cucerim nu ne lasă, / le furăm tot...*

— Aurul!

